

Sygn. akt III C 603/15

POSTANOWIENIE

Dnia 02 lutego 2016r.

Sąd Okręgowy w Warszawie III Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Joanna Kruczkowska

Sędziowie: SSO Joanna Bitner

SR del. Andrzej Lipiński (spr.)

Protokolant: protokolant sądowy Katarzyna Romanowska

po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2016 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa A. R.

przeciwko (...) Związkowi (...) w W.

o zapłatę

w przedmiocie dopuszczalności postępowania grupowego i wniosku pozwanego o złożenie kaucji na zabezpieczenie kosztów procesu

1. rozpoznać niniejszą sprawę w postępowaniu grupowym;
2. oddalić wniosek pozwanego o złożenie kaucji na zabezpieczenie kosztów procesu.

Sygn. akt III C 603/15

UZASADNIENIE

Pozwem skierowanym do Sądu Okręgowego w Warszawie A. R. jako reprezentant grupy w imieniu własnym, ale na rzecz wszystkich członków grupy wniósł o zapłatę wskazanych kwot pieniężnych wraz z odsetkami ustawowymi na rzecz wymienionych osób od (...) Związku (...) w W.. W uzasadnieniu wniosku o rozpoznanie sprawy w postępowaniu grupowym powód wskazał, że pozew dotyczy roszczeń pieniężnych członków grupy liczącej co najmniej 10 osób, opartych na żądaniu zapłaty wynikającym ze stosunków zobowiązaniowych. Powód wskazał, że roszczenia członków grupy oparte są na tej samej lub takiej samej podstawie faktycznej. Roszczenia wiążą się z niewykonaniem zobowiązania związanego z umowami sprzedaży biletów wstępu na imprezę masową pt. L. W. (...) S. (...) of (...), która odbyła się w dniu 18 kwietnia 2015 r. na S. Narodowym w W.. Powód wskazał, że członkowie grupy są konsumentami w rozumieniu ustawowym, a sprawa dotyczy roszczeń o ochronę konsumentów /pozew k.4-17/.

W odpowiedzi na pozew (...) Związek (...) w W. wniósł o odrzucenie pozwu na podstawie art. 10 ust. 1 w zw. z art. 1 ust 1 i 2 ustawy o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym, gdyż jego zdaniem sprawa nie podlega rozpoznaniu w postępowaniu grupowym. Pozwany wniósł również o zobowiązanie powoda na podstawie art. 8 ust. 1 ww. ustawy do złożenia kaucji na zabezpieczenie kosztów procesu. Pozwany podniósł, że roszczenia członków grupy nie są oparte na tej samej lub takiej samej podstawie faktycznej. Sytuacja faktyczna poszczególnych członków grupy jest bowiem odmienna – wśród nich jest wielu, którzy nabyli bilety wstępu na (...) wyłącznie dla siebie,

ale również jest wielu, którzy nabyli bilety wstępu na zawody w znacznej ilości, co może świadczyć o tym, że były one przez nich przeznaczone do odsprzedaży. W ocenie pozwanego w związku z powyższym, zachodzą istotne rozbieżności w sytuacji poszczególnych członków grupy, a okoliczności indywidualne ich dotyczące dominują nad kwestiami grupowymi (ogólnymi), które nie pozwalają zakwalifikować ich roszczeń jako opartych na tej samej lub takiej samej podstawie prawnej. Pozwany podniósł również, że niniejsza sprawa nie stanowi sprawy dotyczącej roszczeń o ochronę konsumentów. Sprawami o ochronę konsumentów są sprawy dotyczące roszczeń konsumentów przeciwko przedsiębiorcom, tymczasem organizator imprezy – pozwany nie jest przedsiębiorcą. Pozwany, jako osoba prawna nie prowadzi (nie wykonuje) we własnym imieniu działalności gospodarczej lub zawodowej. (...) Związek (...) jest polskim związkiem sportowym, który prowadzi działalność sportową, nie działalność gospodarczą. Statutowym celem jego działania jest organizowanie i prowadzenie współzawodnictwa w danym sporcie. Pozwany podniósł, że organizacja przez niego (...) miała charakter incydentalny i nie stanowiła elementu działalności prowadzonej w sposób zorganizowany i ciągły. Ponadto podniósł, że organizacja (...) przez (...) stanowiła jedynie realizację jego zadań i celów statutowych jako organizacji społecznej. (...) nie prowadzi działalności gospodarczej, jak również nie jest wpisany do rejestru Krajowego Rejestru Sądowego. Pozwany wskazał, że dla zakwalifikowania go jako przedsiębiorcy nie ma znaczenia to, że jest on podatnikiem podatku VAT. Wniosek o złożenie kaucji na zabezpieczenie kosztów procesu pozwany uzasadnił tym, że wytoczone powództwo jest oczywiście bezzasadne. W ocenie pozwanego, ponieważ członkami grupy jest wiele osób fizycznych, mieszkających w różnych miejscach na terenie całego kraju, których sytuacja majątkowa może nie pozwalać na zaspokojenie ewentualnych przyszłych roszczeń (...), ustanowienie zabezpieczenia jest celowe i uzasadnione /odpowieź na pozew k.544-565/.

Sąd zważył, co następuje:

Wniosek pozwanego o odrzucenie pozwu nie zasługiwał na uwzględnienie.

W ocenie Sądu niniejsza sprawa powinna być rozpoznana w postępowaniu grupowym. Zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 2009 r. o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym, ustawa normuje sądowe postępowanie cywilne w sprawach, w których są dochodzone roszczenia jednego rodzaju, co najmniej 10 osób, oparte na tej samej lub takiej samej podstawie faktycznej (postępowanie grupowe). Zgodnie z ust. 2 cytowanego artykułu ww. ustawy, ustawa ma zastosowanie w sprawach o roszczenia o ochronę konsumentów, z tytułu odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny oraz z tytułu czynów niedozwolonych, z wyjątkiem roszczeń o ochronę dóbr osobistych.

Bezspornym, w niniejszej sprawie jest to, że roszczeń przeciwko pozwanemu dochodzi co najmniej 10 osób. W ocenie Sądu nie ma również wątpliwości co do tego, że roszczenia wskazanych w pozwie osób oparte są na takiej samej podstawie faktycznej. Wbrew twierdzeniom pozwanego, dla oceny czy roszczenia konsumentów oparte są na takiej samej podstawie prawnej nie ma znaczenia ewentualne zbycie przez konsumentów nabytych uprzednio biletów na rzecz innych osób. Wszystkim bowiem konsumentom wskazanym w pozwie, jako nabywcom biletów – stronom stosunku zobowiązaniowego łączącego ich z pozwanym przysługują wobec pozwanego roszczenia o zapłatę z tytułu nabytych uprzednio biletów. Podstawa faktyczna dochodzonych roszczeń jest zatem taka sama i wynika z jednego zdarzenia tj. zakupu biletów i uczestnictwa w imprezie sportowej zorganizowanej przez pozwanego.

Niezasadny jest zarzut pozwanego, co do tego, że niniejsza sprawa nie stanowi sprawy o ochronę konsumentów, ze względu na to, że pozwany nie prowadzi działalności gospodarczej, a tym samym nie jest przedsiębiorcą. Podkreślić należy, że dla oceny czy dany podmiot prowadzi działalność gospodarczą nie ma znaczenia czy jest on wpisany do właściwego rejestru przedsiębiorców. Dla tej oceny nie ma również znaczenia, na co przeznaczony jest uzyskany z ww. działalności zarobek. Fakt, że pozwany działa w formie prawnej stowarzyszenia nie wyklucza w żaden sposób możliwości prowadzenia przez niego działalności gospodarczej i to przynoszącej zyski. Jak zauważył Wojewódzki Sąd Administracyjny we W. w wyroku z dnia 6 października 2009 r. (sygn. akt III SA/Wr 333/09): „Stowarzyszenia mogą prowadzić dwojakiego rodzaju działalność: statutową i gospodarczą. gospodarczego celu działalności nie niweczy przy tym to, że dochód z jej prowadzenia jest przeznaczony na działalność statutową. Ograniczenie to bowiem wynika z regulacji ustawowej i jest jednym z warunków dopuszczalności prowadzenia działalności gospodarczej.” W ocenie Sądu za uznaniem, że pozwany organizował imprezę w dniu 18 kwietnia 2015 r. przemawia również treść statutu

pozwanego. Zgodnie z § 9 ust. 1 pkt 5 statutu Związek realizuje swoje cele w szczególności przez programowanie i propagowanie rozwoju sportów motorowych oraz organizowanie zawodów i imprez. Zgodnie z § 9 ust. 2 pkt 1 statutu Związek posiada wyłączne prawo do organizowania i prowadzenia współzawodnictwa sportowego o tytuł Mistrza Polski oraz o Puchar Polski w sportach motorowych. Ww. przepisy statutu wskazują na to, że zwykłą działalnością pozwanego jest organizowanie sportowych imprez motorowych. Bez wątpienia, gdyby organizowanie tego rodzaju imprez nie należało do zwykłej działalności stowarzyszenia, nie przysługiwałoby mu wyłączne prawo do organizowania i prowadzenia współzawodnictwa o tytuł Mistrza Polski oraz o Puchar Polski w sportach motorowych. Trudno bowiem uznać aby tego rodzaju przywilej, wyróżniający pozwanego na tle inny stowarzyszeń został nadany podmiotowi, który zasadniczo tego rodzaju imprez nie prowadzi. Dla kwalifikacji zorganizowania przez pozwanego przedmiotowej imprezy, jako działalności gospodarczej, kluczowe znaczenie ma również uzyskany przez pozwanego z tytułu sprzedaży biletów zysk. Jak zauważył Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 24 listopada 2011 r. (sygn. akt II GSK 1219/10): „Dla oceny, że dany podmiot wykonuje działalność gospodarczą, konieczne jest stwierdzenie zarobkowego charakteru tej działalności.” Gdyby hipotetycznie pozwany realizował imprezę bez biletów (wejścia bezpłatne) lub bez zysku (koszty imprezy równoważyłyby koszt jej przygotowania) to można by rozważać status pozwanego. W niniejszej sprawie mamy jednak do czynienia z cyklicznie (ciągle) organizowaną imprezą sportową przez pozwanego (w planach kolejne tego typu imprezy sportowe), z kosztownymi biletami i zyskiem, którego całości przeznaczenia- poza statutową- nie był w stanie określić pełnomocnik pozwanego (vide protokół rozprawy k.755). Zresztą zdaniem Sądu okoliczność, że dochody stowarzyszenia uzyskiwane z prowadzenia działalności gospodarczej są przeznaczane na takie i inne cele, nie zmienia charakteru tej działalności.

Nie zasługiwał na uwzględnienie wniosek pozwanego o złożenie kaucji na zabezpieczenie kosztów procesu. Stosownie do art. 8 ust. 1 ustawy o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym na żądanie pozwanego sąd może zobowiązać powoda do złożenia kaucji na zabezpieczenie kosztów procesu. Żądanie takie w postępowaniu grupowym można zgłosić najpóźniej przy pierwszej czynności procesowej (w sprawie niniejszej odpowiedź na pozew). Pozwany zasadność zobowiązania powoda do złożenia kaucji uzasadnił tym, że wytoczone powództwo jest oczywiście bezzasadne, poza tym nawet nie określił wysokości żądanej kaucji. Sąd nie jest uprawniony do oceny zasadności roszczenia na tym etapie. Tym samym twierdzenie pozwanego o oczywistej bezzasadności roszczenia nie może samo w sobie stanowić podstawy do zobowiązania pozwanego do złożenia kaucji. W ocenie Sądu przeciwko nakazaniu powodowi złożenia kaucji przemawia również wzgląd na relatywnie niskie koszty zastępstwa procesowego po stronie pozwanej - 2417 złotych (w przypadku przegrania sprawy przez powoda), co w przypadku pojedynczego członka grupy będą wręcz symboliczne. Co prawda pozwany złożył w piśmie procesowym (k.735) wniosek o kaucję w maksymalnej dopuszczalnej wysokości tj. 6.390,40 złotych (spóźniony!), jednak i ta kwota nie zmienia powyższej oceny Sądu, niezależnie od faktu czy rzeczywiście jest ona uzasadniona. Należy mieć także na uwadze, że w niniejszej sprawie koszty postępowania, biorąc pod uwagę treść żądanie i zgłoszone wnioski dowodowe - nie będą wygórowane. Na marginesie, należy zauważyć, że w razie wygrania procesu, pozwany będzie mógł dochodzić kosztów procesu bezpośrednio od powoda. Tym samym, nietrafny jest argument pozwanego co do tego, że będzie on zmuszony dochodzić zwrotu kosztów od każdego członka grupy.

Ze względu na powyższe, na podstawie art. 10 ust.1 i art. 8 ust.1 a contrario ustawy o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym orzeczono jak w punkcie 1-szym i 2-gim sentencji postanowienia.

SSR del. Andrzej Lipiński(spr.) SSO Joanna Kruczkowska SSO Joanna Bitner